

PRUNCUTUL

Dacă Ștefan cel Mare nu s-ar fi făcut domnitor, și-n loc să se îndeletnicească cu tavalitul turcilor prin noroi, ar fi ales să îmbratiseze meseria de dramaturg, atunci cu siguranță astăzi pe scena Teatrului Național nu am fi vizionat piesa *Apus de Soare* de Barbu Ștefanescu Delavrancea, ci spectacolul *Boc cel Mic* de Ștefan cel Mare. Dar așa a fost să fie, toți avem un destin, iar Ștefan cel Mare și Sfânt a rămas în istoria românilor ca Domn al Moldovei. Iar Boc a rămas tot premier, căci el este croit de la natura pe principiul: *Hopa mitica/Cade-n fund și se ridică*. Nu ne referim la momentul în care a fost demis de către parlament, ci la seara istorică în care a căzut, la emisiunea lui Andrei Gheorghe, nu în fund, ci în cap. Atunci s-a petrecut ceva cu neuronii ardeleanului, atunci se pare s-au așezat la loc, atunci i-a intrat în cap lui Emil Boc un gând: că trebuie să fie premier. Și de atunci gândul nu i-a mai ieșit din cap, că vorba lui Einstein: *mai ușor dezintegrezi un atom decât o idee fixă*. Dar Boc este, totuși, o piesă, și încă una importantă, care se joacă nu pe scândura, ci pe bani, adică pe scena... afacerii politice. Piesa *Boc* de Traian Bănescu (scenariul și regia) are reprezentatii zilnice în fața a 22 de milioane de români, care râd la orice lege dată de guvernul micuțului, că la o comedie savuroasă, scrisă în registrul absurdului. De ce râd? Păi pentru că așa cum zicea Bacovia: *Romania - o țară tristă, plină de humor!* Sau, poate, este mai interesant ce a spus Turgheniev: *Rad că să nu plâng și lumea spune că fac umor...*